

– Nici eu nu L-am văzut niciodată pe Dumnezeu, dar cred că există.

La un alt congres, în Ialta, când i s-a pus o întrebare asemănătoare, a răspuns:

– Deseori, iubiți colegi, auziți aceste cuvinte: Inima mea este plină de dragoste, inima mea este plină de ură. Dar când deschideți inima nu găsiți nici una din acestea, numai mușchi și sânge. Sau deschideți

craniul și nu vedeți în el nici minte, nici prostie. Așa și eu, nu L-am văzut pe Dumnezeu. Însă cred în Acesta. Prin credința în Dumnezeu viața noastră capătă sens, scop, sprijin. Sufletul este plin de o comoară neprețuită.

Sfântul Arhiepiscop Luca 1877-1961,
chirurgul fără de argint, Arhimandrit
Nectarie Antonopoulos, Ed. Egumenița
Sursa: www.doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 06 iulie**
18:00 – Vecernie
- **Duminică: 07 iulie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica Sfinților Români*
→ *Sfânta Muceniță Chiriachi*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr.31 / 30 iunie 2013 ♦

PĂCATELE MICI SUNT CELE CARE NE OMOARĂ

La început, Iuda Iscarioteanul nu a avut trădarea în minte, și nici David nu a avut de gând să curvească și să ucidă. Și totuși, avea să vină ziua când amândoi vor ședea singuri, roși de vinovăție, faptele fiind făcute.

Cum de-au ajuns până acolo? Iuda era unul dintre cei 12, iar David fusese om după inima lui Dumnezeu. Ce anume a mers prost?

Această întrebare este importantă dacă vrem să evităm dezastrele spirituale personale.

Știu cu siguranță un lucru: nu păcatele „exotice” sunt cele care ne doboară. Suntem stăpâniți de căderile morale pe care le-am făcut să devină obișnuință prin micile, dar continuele noastre îngăduințe.

Satana nu l-a atras pe Iuda direct la săvârșirea faptei extreme și complete a blasfemiei supreme, ci mai întâi s-a jucat cu lăcomia lui.

Apostolul Ioan ne spune că Iuda obișnuia să fure din punga ucenicilor. Lua câte puțin de ici, de colo, probabil devenind tot mai îndrăzneț cu timpul, până când era atât de predispus să-și satisfacă

impulsurile, încât a fost gata să-L trădeze pe Hristos pentru 30 de arginți. Un păcat mic adăugat peste un altul, până când întreaga lui viață s-a dus de răpă.

Micile vulpițe

Atunci când mă gândesc la cum a fost terminat Iuda de lăcomie, mintea îmi fuge la vulpile din Cântarea lui Solomon: "Prindeți vulpile, prindeți puii lor, ele ne strică viile, că via noastră e acum în floare" (Cântarea Cântărilor 2, 15). Aceste mici vulpițe, deși reclamă mai multe modalități de interpretare, sunt înțelese, în mod tradițional, drept micile păcate și greșeli care subminează Trupul lui Hristos [Biserica].

Într-adevăr, suntem înclinați să confundăm o capcană cu o prăjitură, dar micile și neîncetatele compromisuri sunt cele care pot provoca nespusă stricăciune în viața noastră. Marcu Monahul spune că Satana arată ca neînsemnate păcatele mici, astfel încât să ne conducă spre păcatele cele mari (Despre Legea duhovnicească, 94).

Micile îngăduiri ale păcatelor noastre ne pregătesc inima pentru păcate și mai mari. Le categorisim, facem pace cu ele, ne simțim confortabil cu ele. Și deodată, slăbiți

fiind de micile păcate, vine o ispită serioasă și ne dă peste cap cu multă ușurință.

Nu este nimic mai înșelător decât obișnuința. Păcatele mici, simple, stupide, sunt cele care sfârșesc prin a ne omorî.

După cum zicea un părinte, aceste mici vulpițe *„se târăsc în liniște din micile lor vizuini și strică via încă de la început rodirii. Astfel, ele strică mari cantități din fructele ce urmează să dea rod. Și deși [vulpile] sunt mici, ele îi strică omului creșterea și maturitatea... Aceste mici vulpițe sunt păcatele pe care le considerăm mici, precum minciunile nevinovate, glumele nepotrivite, sau altele (prietenii, cărți, plăceri etc.) care ne sunt dăunătoare trupului și duhului. Prin urmare, trebuie să ne ținem închise porțile dinăuntru înaintea oricărei vulpi, cât de mici ar fi, ferindu-ne de orice înfățișare a răului (I Tes. 5, 22)”*.

Predispus la cădere

În cartea sa, „Finishing Strong”, autorul Steve Farrar îl arată pe David ca pe un exemplu al îndulcirii care slăbește inima. David avea mai multe soții, deși regilor lui Israel nu le era îngăduit de Dumnezeu acest lucru. Iar Regele, „să nu-și înmulțească femeile, ca să nu se

răzvrătească inima lui” (Deut. 17, 17). Prin continua satisfacere a dorințelor sale sexuale, David s-a preconditionat pe sine să cadă atunci când avea să o vadă pe Betșeba îmbăindu-se pe acoperiș, și-a pregătit inima să se depărteze, i-a slăbit tăria. Nu e nimic rău cu sexualitatea, per se. David, însă, nu învățase vreodată să se refuze pe sine [...]. Dacă și-ar fi ținut inima în frâu mai demult – dacă ar fi învățat să-și țină patimile sub control – situația nu ar fi luat turnura cunoscută. Însă el n-a făcut asta.

Nu doar că aceste păcate mici se adună și, în viitor, la un moment dat, explodează spectaculos, dar ne și înmoaie spiritul în prezent. După cum spunea acel părinte, „ele îi strică omului creșterea și maturitatea”. Iar dacă suntem retardați duhovnicește, dacă rugăciunile noastre sunt fără vlagă, dacă inimile noastre sunt reci, s-ar putea ca micile noastre îngăduințe să fie de vină. „Căci inima, cele ce le are puse înăuntru, pe acelea caută să le și sporească” (Marcu Monahul, (Despre Legea duhovnicească, 177).

Așadar, ce nutrim înăuntru inimii noastre? Avem mici păcate dragi pe care le ținem ascunse acolo? Ele nu sunt niște creaturi mici și blânde, pentru că nu există păcate domesticate. Vulpile sunt sălbatice,

ele mușcă, rod, zgârie și, în mod inevitabil, strică grădina pe care Dumnezeu a sădit-o în inima noastră.

„Păcatele mici sunt cele care ne omoară” –
Joel J. Miller, Sursa: www.pemptousia.ro

SFÂNTUL ARHIEPISCOP LUCA

« AȚI VĂZUT VREODATĂ MINTEA? »

În anul 1947, responsabilul cu treburi religioase din Crimeea, Eznatov, a început să-l torpileze și să îi întindă piedici. Odată, la un congres, l-a întrebat pe arhiepiscop:

– Cum se face că dumneavoastră, chirurg atât de vestit, credeți în Cel pe care nu L-a văzut nimeni, niciodată?

Arhiepiscopul a răspuns:

– Dumneavoastră credeți că există iubire?

– Da.

– Credeți că există minte?

– Da.

– Ați văzut vreodată mintea?

– Nu.